

ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΕ ΤΙΣ ΕΙ
757 High Road, Finchley, London

Φτερούγισμα ψυχής

51 χρόνια από το ολοκαύτωμα του ήρωα Κυριάκου Μάτση

Κάθε Νοέμβρη ξυπνά ο θρύλος, μ' ένα δακρύβρεχτο στεναγμό.
Απ' το μπαρούτι φωτιές ανάβουν κι οι φλόγες ζώνουν τον ουρανό.
Κι η Μούσα, κόρη ταπεινή, στη σκλαβωμένη Μάνα Γη, έτοιμη
να πετάξει.

Μ' ευλάβεια και σεβασμό ένα κερί ν' ανάψει.
Εισ τον τρισένδοξο βωμό του Κυριάκου Μάτση.

Οι Αγγλοι τού κάψαν το κορμί και δάκρυσαν οι ουρανοί,
μοιράστηκαν στα δυο.

Κι ήρθε η τούρκικη εισβολή... κουρσάροι απ' την Ανατολή
γκρέμισαν το μνημείο.

Κι εγώ, με τις φτερούγες της ψυχή, γονάτισα στο χώμα.

Κι όπως ψηλάφισα τη γη, μία απόμακρη φωνή μου τράνταξε το
σώμα!

Σήκωσα ψηλά το βλέμμα και είδα την Κύπριδα Παναγιά,
το μνημείο φωτισμένο, λές και... ξημέρωσε Πασχαλιά.

Πανώρια κόρη είδα να φτάνει, τον Κυριάκο να χαιρετά!

Δύο ψυχές, δύο οπτασίες, να μιλούν κυπριακά!

Οι Αθάνατοι τζι' οι θνητοί στην ίδια αγωνία για το ποθούμενο
ρωτούν, για την Ελευθερία!

Τζι' εσύ κόρη μου, λαλούν μου, για στάθου λίγο ν' αφουγκραστείς.
τζι' αφού μπορείς τζιαί αμπλέπεις με τα μάδκια της ψυσιής,
ό,τι δεις τζι' ό,τι ακούσεις εις τον κόσμο να το ειπείς!

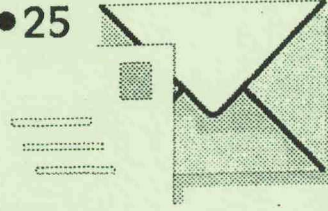
Που το νησί μας ρέσσουν κουρσάροι τζιαί γυρεύκουν τ' ανοιχτάρι
του ομφαλού τούτης της γης. Ούλοι πάσκουν να ριζώσουν
μα η γη εν τους σηκώνει, γιατί στο νησί τζοιμούνται του Χριστού
οι Αποστόλοι!

Μια απογείωση, ένα ταξίδι, ένα φτερούγισμα ψυχής
ένα παράθυρο ελπίδας στα μαύρα χρόνια της κατοχής.

Ένα μνημόσυνο, λίγα λουλούδια απ' τον ανθώνα της προσφυγιάς.
Στον ήρωα Κυριάκο Μάτση. Τον αετό της Λευτεριάς!

Αιωνία σου η μνήμη.

Από το κατεχόμενο Δίκωμο Κερύνειας
Ξεριζωμένη Λεμονιά

τη διεύθυνση:

522, Fax: 020 8343 7524

Ένα Αφιέρωμα μνήμης και τιμής στον Σταυραετό του Μαχαιρά, Γρηγόρη Αυξεντίου

Στον Αετό της Λευτεριάς! Στην... Υστατη Θυσία.
Στον Ήρωα που πέρασε εις την Αθανασία.
Τα κρίνα στις βουνοκορφές, εις τες απόκρυμνες πλαγιές,
στα αγιασμένα όρη, εσένα μάς θυμίζουνε... Αθάνατε Γρηγόρη.

3.3.1957. Ένα μαντάτο θλιβερό σκοτεινίασε τον ουρανό
και δάκρυσε η πλάση. Και στα βουνά του Μαχαιρά,
η Δόξα άνοιξε φτερά, τον Ζήδρο ν' αγκαλιάσει.
Σε μια αθάνατη πλαγιά,
ο Ζήδρος έκτισε φωλιά με δάφνη και μυρσίνη.
Πα να φωλιάσει η Αρετή και η Ανδριοσύνη.

Της Κύπρου ο Σταυραετός και ο Χάρος πλά - πλά.
Κι όμως... δεν τον φοβίζει ο θάνατος, συμβιβασμούς δεν κάνει.
Κρατάει όρκους και αρετές, παλεύει τους κατακτητές
και στη ζωή την άλλη.

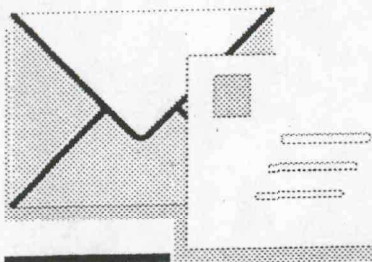
Της Αύσης ο λεβεντογιός. Ένας φλεγόμενος πυρός,
σαν φωτεινό αστέρι,
στον τόπο της θυσίας του τον Μάρτη γυροφέρνει.

Λάμψη από τη λάμψη του θέλει να μας χαρίσει.
Να μας φωτίσει την ψυχή,
απ' τον ύπνο το βαθύ ίσως και μας ξυπνήσει.
Την τέφρα της θυσίας του τη σκόρπισε τ' αγέρι,
στον όπου γης Ελληνισμό, στη θάλασσα, στην ξέρη.

Κι η προσφορά του Αντίδωρο, ζωή στη Ρωμοσύνη.
Ο Άρτος που ζυμώθηκε με αίμα και προζύμι.

Ένα αφιέρωμα τιμής στον Πο του μαρτυρίου,
στον Αετό της Λευτεριάς, Γρηγόρη Αυξεντίου!!!
Αιώα του η μνήμη.

Από το κατεχόμενο Δίκωμο
Ξεριζωμένη Λεμονιά

Αποστέλλετε τις επ
757 High Road, Finchley, London I

Τα κυκλάμινα στάζουν αίμα!

Στον Πενταδάχτυλο ζωγραφίζω
την κουρσεμένη ομορφιά.
Από τα κυκλάμινα στάζει αίμα!
Στην καρδιά τους καρφωμένα της
προδοσίας τα καρφιά!
Και οι ξενόφερτοι εργολάβοι,
πάνω στο μισό φεγγάρι βάζουν
ακόμα ένα καρφί!
Για να τιμήσουν τον εισβολέα και
να στεριώσουν την κατοχή.
Το χρόνο θέλουν να σταματήσουν
και την πανσέληνο να τη
σβήσουν...
Μήπως τὰ κρόσια της απλωθούν
τους αθανάτους για να
σκεπάσουν,
μέσ' απ' το σύμπαν ν' αναστηθούν!
Κι η Μούσα... αμίλητη, λυπημένη,
στον αργαλειό της χρόνια υφαίνει
της Πηνελόπης το υφαντό!
Και Μοίρες... γράφουν το
Πεπρωμένο, κείνο τ'
ανείπωτο μυστικό.
Και στο παιγνίδι; Πολλοί μνηστήρες,
οι αιώνιοι προικωθήρες για ένα θρόνο
βασιλικό!

Στο εικοσάχρονο ταξίδι, του
Οδυσσέα το δαχτυλίδι,
ξένες σαΐτες δεν το περνούν.
Στο πρώτο χτύπημα ετροχιάζουν
και τους μνηστήρες... περιγελούν!
Η Οδύσσεια της φυλής μας, ιστορική
διαδρομή.
Ο ζευγολάτης και το αλέτρι που
οργώσανε τη γη.

Για την ΙΘΑΚΗ; Δρόμο ανοίγει ο
θαλασσόδερος βασιλιάς,
στο αρχιπελαγος, μια σανίδα!
Μαζί ο πόθος και η ελπίδα, μέσ'
απ' το φόντο μιας ζωγραφιάς!
Κι εσύ αγέρωχη ψυχή; Πρέπει να
κοπιάσεις.

Έστω και μονοσάνδαλη, στο σπίτι
σου να φτάσεις.
Κι ο δρόμος... δεν είναι χαλί, στον
φιλντισένιο θρόνο.
Είναι αγώνας και αντοχή, ενάντια
στην κατοχή
όσο κι αν πάρει χρόνο!

Από το κατεχόμενο Δίκωμο
Ξεριζωμένη Λεμονιά

Γωνιά Παροικιακής Ποίησης

Χρυσάνθεμα της λευτεριάς

Τα χρυσάνθεμα στους κήπους τον Οκτώβρη
ανθοβολούν
για το έπος του σαράντα για το ΟΧΙ μας μιλούν!
Στον ήλιο τα λουλούδια τους, περήφανα υψώνουν
κι' απ' τα μικρά τους πέταλα τις μνήμες ξεδι-
πλώνουν!
Λουλούδι μου συμβολικό, μπαρουτοκαπνισμένο
χρυσάνθεμο ελληνικό με αίμα ποτισμένο!

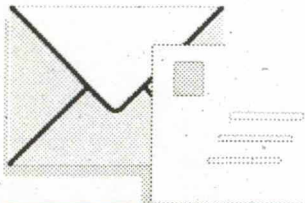

Οι κεραυνοί σε κάψανε κι ακόμα λουλουδιάζεις
με το Φθινόπωρο ξημνάς μεσ' απ' τη στάχτη σου γεννάς
και παραπούλια βγάζεις!
Στην αγιασμένη ετούτη γη, το φρόνημα και την τιμή
μεσούρανα ανεβάζεις!
Ψηλά στις Πίνδου τα βουνάειν της Ελλάδος τα παιδιά!
Της Βέμπω τα τραγούδια, τα αγγελόμορφα πουλιά,
τα θάνατα λουλούδια!

Αγγέλων μύρια άσματα εκπέμπει η λαλιά τους
σε φίλους κι' άσπονδους ενθρούς στέλνουν το μήνυμα τους.
Κι εγώ που ζω στην κατοχή; Απ' την αθάνατη ψυχή
αντλώ την αντοχή μου. Για λευτεριά κι επιστροφή
εις την πατρώα γη μου.
Χρυσάνθεμα της λευτεριάς! Τ' Αϊ Δημήτρη μύρο
με την ευχή της Παναγιάς όσα μπορώ θα σπεύρω.

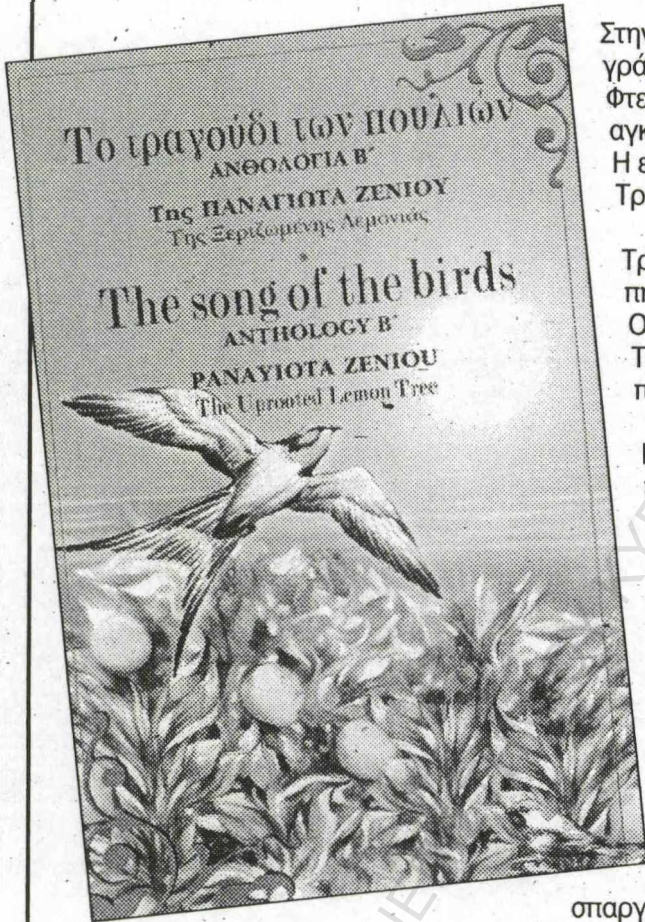
Όσο υπάρχω εις τη ζωή απ' την αθάνατη πηγή ανθόνερο
θ' αντλήσω.
Χρέος μου το' χω ιερό το χώμα πάντα δροσερό
στη γη μας να κρατήσω.
Σαν έρθει ώρα κι η στιγμή θ' αναστηθούνε οι Θεοί
το χέρι τους ν' απλώσουν. Κι' απάνω στην καμένη γη
λουλούδια θα φυτρώσουν.

ΟΧΙ! Των θαλασσών οι πειρατές στους βάρβαρους κατακτητές,
τα εύσημα κι αν δώσουν! Το λούλουδο της λευτεριάς
απ' την καρδιά της προσφυγιάς δεν θα το ξεριζώσουν.
Από το Κατεχόμενο Δίκωμο Ξεριζωμένη Λεμονιά.

Αποστέλλετε τις επιστολές σας στη διεύθυνση:
757 High Road, Finchley, London N12 8LD, **Tel:** 020 8343 7522, **Fa:**

Με μια αγκαλιά βιβλία! Της Παναγιώτας Ζένιου

Στην πρόσκληση των ημερών, δεν γράφω απουσία.
Φτερά ανοίγω στην γιορτή, με μια αγκαλιά βιβλία!
Η εορτή των εορτών! Ο μήνας των Γραμμάτων!
Τρεις μελιρρύτοι ποταμοί! Αγίασμα σγιασμάτων!!!

Τρεις Ιεράρχες. Τρεις μορφές. Οι τρεις αστείρευτες πηγές την πλάση που δροσιίζουν!
Οι τρεις Αστέρες τ' ουρανού, το πνεύμα που φωτίζουν!
Τρεις Ποιμενάρχες που έδωσαν στον άνθρωπο αξία, που δίδαξαν τα γράμματα και την φιλανθρωπία!

Μέσ' το γαλάζιο της γιορτής, κάλλιστα μπορεί ο ποιητής να δώσει το παρόν του.

Ν' ανοίξει τις φτερούγες του, να ζήσει το όνειρό του.
Κι εγώ... στο μήνα που γεννοβολά πνευματικές αξίες, με ιδιαίτερη χαρά παρουσιάζω στη σειρά τις δύο ανθολογίες!

Τα βιβλία της καρδιάς μου! Το τραγούδι των πουλιών!

Το απαύγασμα του λόγου, ο ανθός των λεμονιών!
Γράμματα και σπουδάσματα, μύρια λουλούδια αμάραντα, απ' την πατρώα γη μας.

Της λευτεριάς το άρωμα, το μυσινό - σπαργάνωμα, το μύρο της φυλής μας.

Ένας κόσμος, σε δύο λέξεις, η γραφή του ποιητή!
Και προέλευση του λόγου, καθαρά ελληνική!
Ο άρτος που ζυμώθηκε με εφτάζυμο προζύμι, για τις νεότερες γενιές, αντίδωρο να γίνει.

Στον όπου γης Ελληνισμό
Με απέραντη αγάπη
Ξεριζωμένη Λεμονιά
(Παναγιώτα Ζένιου)

Δύο υπέροχες δίγλωσσες ποιητικές ανθολογίες, προλογισμένες από τον Αρχιεπίσκοπο Θυατείρων **Γρηγόριο**, εγκεκριμένες από το Υπουργείο Παιδείας της Κυπριακής Δημοκρατίας για τη Βιβλιοθήκη του Δασκάλου.

Με τους συμβολικούς τίτλους «**Σ' ένα μικρό λεμονανθό**» (Ανθολογία Α') και «**Το τραγούδι των πουλιών**» (Ανθολογία Β').

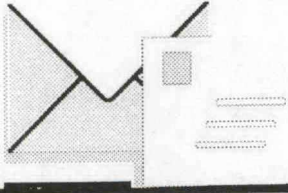
Πληροφορίες από την ποιήτρια - συγγραφέα

Παναγιώτα Ζένιου
(Ξεριζωμένη Λεμονιά)

Τηλ. Λονδίνο 020 8341 1873

Λευκωσία: 00357 22 496 107

ή στα γραφεία της «Ε»

Αποστέλλετε τις επιστολές σας στη διεύθυνση:
757 High Road, Finchley, London N12 8LD, **Tel:** 020 8343 7522, **Fax:** 020 8343 7524

Μια χούφτα κόκκαλα μυρωμένα

Στη μελανότερη σελίδα, η καρδιά μοιρολογεί.
Όσα εβίωσα και είδα από την τούρκικη την εισβολή.
Κι ο στίχος μας πολύ πικρός, μα είναι τόσο αυθεντικός!
Δεν έχει ίχνος ψέμα. Με πόνο έχει ζυμωθεί, με δάκρυα
και αίμα!

Μια χούφτα κόκκαλα, μια χούφτα χώμα στα χέρια σου
Αν τα σφίξεις... τότε θ' ακούσεις μια κραυγή,
δύο λόγια θα γροικήσεις
Με τ' αγνοούμενο παιδί για λίγο θα μιλήσεις...
Μια χούφτα χώμα σ' ένα μαντίλι κι ένα όνομα στο χαρτί.
Η θλιβρότερη τραγωδία μέσ' τους αιώνες που 'χει
γραφτεί.

Τα παλικάρια τ' αγνοούμενα, μια χούφτα κόκκαλα
μυρωμένα.
Κάτω, στους πρόποδες του βουνού! Μια αδιάσειστη
μαρτυρία
ο βωμός και η θυσία του προδομένου παλικαριού!
Μια χούφτα χώμα κυπριακό για φυλαχτό μου το κρατώ.
Τα στήθια μου ματώνουν, μπροστά μου βλέπω το φονιά.

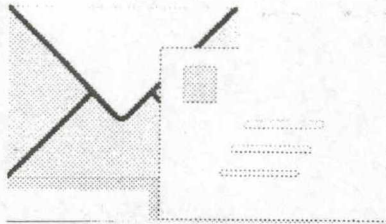
Εκείνα τ' αδίσταχα θεριά, αμάχους να σκοτώνουν.
Βλέπω τ' αμούστακο παιδί με τη στερνή θωριά του.
Να αφηφά το θάνατο, να φτύνει το φονιά του!

Πέφτουν τα βόλια, ρέει το αίμα. Στο χώμα γέρνουν νεκρά
κορμιά.
Πα να ριζώσουν σαν κυπαρίσσια στις μάνας Κύπρου
την αγκαλιά.
Τέτοια επέτειο θλιβερή, η Κύπρος κλαίει και θρηνεί,
βάζει τα πένθιμά της και καταριέται το φονιά, κηδεύει
τα παιδιά της!

Ένα μνημόσυνο, ένα κεράκι, μια αδιάλλειπτη
προσευχή!
Στην ψυχή των αθανάτων, που αντιπαλεύουν την
κατοχή.
Λίγα λουλούδια από την Κερύνεια την Αιμάσσουσα,
Μάνα Γη!
Στα αγνοούμενα παλικάρια η ελάχιστη τιμή.

Από το κατεχόμενο Δίκωμο
Ξεριζωμένη Λεμονιά

BIBΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ - ΑΡΧΙΟ ΚΥΠΡΟΥ

Αποστέλλετε τις ε
757 High Road, Finchley, London

Της Παναγίας η κραυγή

Το άδικο πάνω στη γη εγίνη εξουσία
τζι' εν φορτωμένη το Σταυρό η Κύπρος η αγία.
Η εισβολή τζι' η κατοχή ριζώνει, βασιλεύει...
τζι' η κόρη η πεντάμορφη, δικαίωση γυρεύει.

Εμπήκαν στα παλάδια της κουρσάροι, μιλιούνια.
Τζι' έχουν την αιχμάλωτη στα σκοτεινά μπουντρούμια.
Ειρηνευτάδες έρκουνται, έσσω της μπαινοβκαίνουν
μα'ν τζιαί θωρούν το άδικο ούτε το συναφέρνουν.

Χρόνια τζιαί χρόνια μάχονται, σκλάβα να την πουλήσουν
τζιαί τζεινή εκαρτέραν τους, νύφη να τη στολίσουν.
Οι αφεντάδες του'ν της γης, οι ξώπρωτοι μαστόροι,
στην Κύπρο στήνουσι βωμόν να σφάξουν Άγια Κόρη.

Τζι' αφού της εφορήσασιν την κότσινη χλαμίδα,
στο νησί της Αφροδίτης, κτίζουν δεύτερη Αυλίδα.
Θεέ μου... Τόσον εμπαιγμό, μόνον στην Κύπρο είδα.
Μιαν άλλην Ιφιγένεια, θέλουν να θυσιάσουν.
Μα ένα πουλί λαλεί μου το, πως εν τζι' εν να προφτάσουν.

Από τού Τζύκκου το θρονί, βκαίνει μεσούρανα η κραυγή.
Φωνάζει η Παναγία!!! Ομονοήστε Χριστιανοί
τζιαί δεν θ' αφήσω να γενεί η Κύπρος μας θυσία.
Πουπάνωδκιό της στέκουνται Αγγέλοι τζι' Αρχαγγέλοι.
Θα μαρμαρώσει ο δήμιος αν πιάσει το μασαίρι.

Ο Ιησούς εν δίπλα της τζι' οι δώδεκα Αποστόλοι.
Αδέρκια ας μονιάσουμεν, να σώσουμεν την κόρη!
Τού'ν τη φωνή αν κλείσουμε βαθκιά μέσ την καρκιά μας,
τότες πατρίδα λεύτερη εν νά'χουν τα παιδικιά μας.
Βοήθεια και στήριγμά μας η Μητέρα Παναγιά.
Στο λαό μας με αγάπη

Ξεριζωμένη Λεμονιά

πιστολές σας στη διεύθυνση:

N12 8LD, Tel: 020 8343 7522, Fax: 020 8343 7524

Τα γραπτά των επιστολογράφων μας εκφράζουν
προσωπικές απόψεις και δεν δεσμεύουν την «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»
που τα δημοσιεύει χωρίς λογοκρισία ή περικοπές.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΡΟΣΦΥΓΙΑΣ

Συγγνώμη... δεν έφυγα από το σπίτι μου...

Χρόνια τώρα, κάθε που ξημέρωνε των Τριών Ιεραρχών, ήθελα να διηγηθώ αυτήν την εμπειρία. Μετά από 31 χρόνια την καταγράφω και τη μοιράζομαι με τους ανθρώπους που πιστεύουν στη θεία παρέμβαση σε ώρες δοκιμασίας.

Είμαστε κάπου στις 22 του Γενάρη, έτος 1979. Ξεριζωμένη στο Λονδίνο, με τρία παιδιά. Η ζωή μας στο Λονδίνο ήταν ένα δράμα κι ένα κυνηγητό, έτσι εν συντομία, με δύο λόγια. Τα διαβατήριά μας κάθε τρεις μήνες ήταν στο Home Office για βίζα, με ένα σωρό ταλαιπωρίες. Εννέα χιλιάδες πρόσφυγες της κυπριακής τραγωδίας του '74 ήρθαν στο Λονδίνο - από αυτούς ούτε πεντακόσιοι δεν έμειναν - τους έδιωξαν!

Η έξοδός μας από την Αγγλία ήταν δύσκολη. Κι όμως, τόλμησα να επισκεφθώ την Κύπρο, να δω τη μητέρα μου. Τον Γενάρη του 1979 υπήρχε βαριά χιονόπτωση. Το Heathrow είχε κλείσει. Το εισιτήριό μου είχε επιστροφή 22 του Γενάρη. Η πτήση δεν έγινε. Μετά από 48 ώρες άρχισαν τα αεροπλάνα να φτάνουν στο Heathrow. Τότε υπήρχε ένας κανονισμός, να είσαι πίσω στη χώρα τόσες μέρες πριν λήξει η βίζα σου. Οι 48 ώρες καθυστέρησης που μεσολάβησαν, με έβαλαν στην παρανομία.

Οι καιρικές συνθήκες, το κλείσιμο του αεροδρομίου, δεν μπορούσαν να με σώσουν. Με κράτησαν αρκετές ώρες στο αεροδρόμιο και αφού ζήτησα δικηγόρο και τους είπα ότι έχω τρία παιδιά στο σχολείο και το ένα είναι κάτω των 15 χρόνων, με άφησαν να βγω, προφυλακισμένη, με περιορισμούς. Την επομένη, πήρα μια επιστολή που με καλούσε να είμαι στο Home Office στις 29 Γενάρη 1979 και μου ζητούσαν να απαντήσω αν θέλω διερμηνέα. Τα αγγλικά μου δεν ήταν καλά για τις διασταυρωμένες ερωτήσεις τους, αλλά πάλι δεν είχα εμπιστοσύνη στο διερμηνέα, γι' αυτό απάντησα όχι. Εδώ ήταν χιονισμένα, τα προβλήματα στοιβαγμένα, ούτε το δρομολόγιο και τα τρένα για το Home Office δεν τα ήξερα.

Επικοινωνήσα με την Κυπριακή Πρεσβεία εδώ στο Λονδίνο, μού'δωσαν κουράγιο, με συμβούλευσαν και μου ζήτησαν στην επιστροφή μου από το Home Office να περάσω

από την Πρεσβεία. Από τις 23 έως τις 29 Γενάρη, μόνο ο Θεός ξέρε τι έζησα. Και δυστυχώς, έχω και το ιδίωμα να μην ενοχλώ φίλους ή συγγενείς, να τους πω τι μου συμβαίνει.

Σε ώρες δύσκολες, μένω αμίλητη, αυτοσυγκεντρωμένη στον ενδότερο πνευματικό μου κόσμο. Εκεί είναι το καταφύγιό μου, απ' εκεί θα πάω οδηγίες ποιο δρόμο θα τραβήξω. Το πρώτο που έκανα ήταν μια αυτοδιδασχία με βιβλία και λεξικά στα αγγλικά και μια προσευχή στους Τρεις Ιεράρχες, ζητώντας φώτιση. Από παιδούλα επικαλούμην τη βοήθειά τους. Και ένοιωθα τη θεία παρέμβασή τους.

Να μην πολυλογώ, μάζεψα όλες τις ψυχοπνευματικές μου δυνάμεις, βρήκα το δρομολόγιο των τρένων και στις 29.1.1979, ώρα 9.30 ήμουν στο Home Office.

Στη σειρά μου, με φώναξαν.

Με υποδέχτηκαν με μια δόση ψυχρής ειρωνείας. Κυρία Ζένιου... Δεν δέχτηκες διερμηνέα, μα αν δεν μπορέσεις να μας απαντήσεις, θα χρειαστεί να ξαναταξιδέψεις για να έρξεις εδώ. Και βλέπεις, είναι χιονισμένα και τα ναύλα ακριβά...

Απλά, απάντησα, θα προσπαθήσω. Γύρω στο τραπέζι ήταν πέντε άτομα, δεν κατάλαβα γιατί ήταν τόσο πολλοί, σίγουρα θα είχαν και διερμηνέα, έτσι υπολόγισα. Αρχισαν οι ερωτήσεις ίσια και ανάποδα. Ένας ήταν ο στόχος τους, να με μεπρδέψουν.

Απαντούσα απλά, ήμουν και δεν ήμουν εκεί, δεν ήμουν μόνη, μαζί μου ήταν οι Τρεις Ιεράρχες. Μετά από πολλές ερωτήσεις, μού'λένε, θέλουμε να μας περιγράψεις πώς έφυγες από το σπίτι σου.

Εκεί ξέσπασα, σηκώθηκα από τη θέση μου και με φωνή έντονη και σπασμένη στους λυγμούς, απάντησα. Μα, συγγνώμη... δεν έφυγα από το σπίτι μου. Τα τούρκικα στρατεύματά μας βομβάρδισαν, μας κυνήγησαν, μέσα από τις φλόγες ζήσαμε. Μας έδιωξαν διά της βίας. Μα γιατί με βασανίζετε; Αφού εσείς ξέρετε καλύτερα από μένα κάτω από ποιες συνθήκες βρέθηκα στη χώρα σας. Ποτέ δεν σκέφτηκα να μεταναστεύσω σε μια άλλη χώρα.

Εκεί σταμάτησε η ανάκριση. Την απα-

νησή τους, αν θα μείνω ή θα με διώξουν, θα μου την έστελναν γραπτάς.

Εξαντλημένη πήρα το δρόμο για την πρεσβεία, γεμάτη αγωνίες γιατί παραφέρθηκα. Μόλις που κρατιόμουν στα πόδια μου όταν χτύπησα το κουδούνι στην πρεσβεία. Εκεί, οι άνθρωποι με φρόντισαν, μού'δωσαν κάτι ζεστό να συνέλθω και τους ιστόρησα τα γεγονότα.

Θα με διώξουν, τους είπα, τους έθιξα.

Μη φοβάσαι, πολύ καλά τους έκανες.

Στο σπίτι τα παιδιά, κι εκείνα στην αγωνία, στην ανασφάλεια... Μόλις γύρισα, σπίτι, πήραν μίαν ανάσα, η μανούλα τους γύρισε... Κι αχίριο έχει ο Θεός, θα βρούμε δυνάμεις, παιδιά μου, και θα συνεχίσουμε. Έβαλα κάτι στο στόμα μου και έγειρα στο κρεβάτι μου. Μια εβδομάδα είχα να κοιμηθώ.

Στην κούραση και στην εξάντλησή μου, ξέχασα ένα μεγάλο χρέος. Στην καθημερινή μου προσευχή επικαλούμην τους Τρεις Μέγιστους Φωστήτες, να μου δώσουν δύναμη και κουράγιο στον δύσβατο δρόμο μου.

Κι εγώ, στο βαθύ ύπνο μου, ξέχασα, ώπου με τράβηξε ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα. Σαν οπτασία είδα τους τρεις λαμπροφωμένους Ιεράρχες με μια φωνή να μου λένε... Παναγιώτα... πού θα πήγαινες σήμερα;

Αμέσως βρέθηκα όρθια στη μέση της κάμαράς μου. Ντύθηκα στα γρήγορα και πήγα στην εκκλησία των Αγίων Πάντων. Ξημέρωνε 30 του Γενάρη, των Τριών Ιεραρχών.

Έτσι εκπλήρωσα το χρέος μου στους μεγάλους διδασκάλους, τους πνευματικούς μας πατέρες.

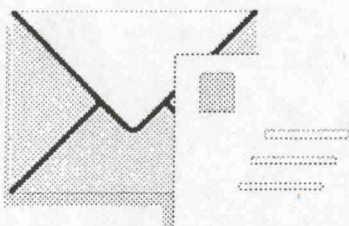
Εδώ τελειώνω τη διήγησή μου. Οι Άγιοι Πατέρες είναι μαζί μας, αρκεί να αφήσουμε την ψυχή μας να γαληνέψει και να τους επικαλεστούμε.

Από το κατεχόμενο Δίκωμο Κερύνειας
Ξεριζωμένη Λεμονιά

Υποσημείωση: Τριάντα έξι χρόνια οι πρόσφυγες διεκδικούμε την επιστροφή στις πατρογονικές μας εστίες. Δεν τις κάνουμε χαλάλι για χάρη της φιλίας.

Π.Ζ.

Πέμπτη 14 Ιανουαρίου 2010

22 • ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Αποστέλλω

757 High Road, F

Τζιαμέ που η στάμνα ξησειλιά!

Θεέ μου! Πόση ψεφκιά τζι' υποκρισία!
Πόσα έζησα τζιαί είδα, στη μακρινή μου διαδρομή.
Χρόνια τζιαί χρόνια ξεριζωμένη που την πατρώα
Μάνα Γη.

Ανήμερα της Παναγιάς!

Είπεν η στάμνα της καρκιάς νά'ρτει να ξεσειλισει.

Τα βάσανα της προσφυγιάς να τα εξιστορίσει.

Τζι' ένας παλιάτσος με στολή, εδώσαν του τη διαταγή
νά'ρτει να μου συντήσσει!

Πολλά υπονοούμενα στο λόον του ν' αφήσει.

Να μεν σας τα πολλολοώ, έτσι όπως τον στρατηγόν,
εστάθηκεν ομπρός μου. Τζι' εγώ; Εις τον εσπερινό!

Σ' ένα ταξίδι νοερό, δοσμένη στ' όνειρό μου.

Άκου, λαλεί μου, να σου πω τζα' μεν γινεί κατορθωτόν,
να πάμε στο χωρκό μας, ήντα, εν να πεθάνουμεν,
που τον πολλή καμόν μας;

Θωρείς πως έν'εν μπορετόν, έσσω μας να στραφούμεν,
Έτο... δαμέ που είμασταν, ούλλοι καλοπερνούμεν!!!

Έσει που τότε σκέφτουμαι τζια δέρω το μυαλό μου.
Εν μου λαλείς, ποιος είσαι εσύ που βρέθηκες
ομπρός μου,

να κομμαπάσεις τον ειρμό, να σβήσεις τ' όνειρό μου;

Να παίξεις με τον πόνο μου τζιαί τον ξεριζωμό μου;

Λυπούμαι για τα χάλια μας, για το κατάντημά μας,
μέσα στην καλοπέραση χάνεται η γενιά μας.

Εις τις φορτούνες που ξεσπούν, αν δεν αντισταθούμεν,
σιγά σιγά στο βάραθρο θα γκρεμοτσακιστούμε.

Τζι' εσύ που κολυμπάς εις τα βαθκιά!

Μην παριστάνεις τη σουπιά, τραβήξου πάρα πέρα.

Γιατί οι πρόσφυγες στην προσφυγιά πεθαίνουν
κάθε μέρα.

Έτσι ακριβώς τζι' ο ποιητής πεθαίνει τζιαί γεννιέται.

Τζι' όμως τη γη που τον ανάστησε,
ποτέ δεν την αρνιέται.

Από το κατεχόμενο Δίκωμο Κερύνειας,
Ξεριζωμένη Λεμονιά

→ δέρον ✓

BIBΛΙΟΘΗΚΗ